

Amikor lehunytam a szememet, éreztem, hogy valami magasztos erő felfelé húzza a lelkemet. Ellenkezni nem akartam, így hát engedtem az erőnek. Az erő, minden porcikámon keresztül szállt, majd átkarolva lelkemet, elragadta azt. Felfelé szálltam. Lenéztem a Földre, mindenki aludt. Az utcákon magányosan villogott néhol egy-egy utcalámpa. Mindent olyan szomorúnak láttam...talán azért, mert én is az voltam. Tekintetemet felszegtem, fel a végtelen felé, céltalanul. Nem tudtam merre szállok...nem is érdekelt. Mindenhol jobb, mint a testem örök börtönében lenni. Reményektől duzzadtam, hajtott felfelé a saját akaraterőm. Már nincs fogság, szállhatok amerre utam visz. Ahogy tartottam felfelé, megpillantottam amit eddig csak lelkem mélyén hittem, hogy létezik...A borostyánköd... Ahogy odaértem, millió arany és borostyán csillagpor szállt rám. Magamra néztem, és ahogy a borostyán felséges színe beborított, úgy az öröm is felöltöztetett. Boldog voltam. Talán mégsem volt minden képzelgés, fantázia! - Ha ez így van...akkor... - Szóltanul lágyan balra fordultam, és elindultam, lassan. A halvány kék kis csillagcsomók mutatták azt az utat, amit már párszor végigjártam magányos éjjeleim képzetében. Nem volt ismeretlen az út, de most végre igazi volt. Amikor láttam, hogy sűrűsödnek a csillagpöttyök, tudtam, hogy megérkeztem. Megálltam, és csak félve emeltem fel a fejemet...Közben az a gondolat gyötört, hogy mi van, ha rossz helyen járok? Mi van akkor, ha most felemelem a fejem, és nem lesz ott? De mire ezek a gondolatok jobban elásták volna magukat a lelkemben, addigra megpillantottam azt, amire mindig is vártam. A csillagok erdejét. Az a hely, ahova minden éjjel menekültem a magány kínzó gondolata elől. Az a hely, ahova belépve, még az ajtóban hagyom az összes fájdalmat, ami lelkemet feszengeti....A befelé vezető utat kósza energiák szegélyezték, és csillagporral volt felszórva. Ahogy beljebb mentem, még gyönyörűbb látvány tárult elém, mint amit vártam. A fák testét a csillagok alkották, amit ezüstös energia kötött össze. Mintha minden egyes fa, egy külön élő csillagkép lenne...Ahogy beljebb mentem az erdőbe, csak úgy susogott a friss jégdarát fújó szél. Ahogy hozzáértem egy-egy fának a törzséhez, kellemes bizsergő érzés hatolt a kezembe, és lágy dallam kelt életre a fának a törzseiből. Hol csillámló csengés, hol távolról lágy bűgös mázstól a fülemben. Minden fának más-más hangja volt...mindegyik élt. Éreztem, hogy közel járok már a titkos helyemhez. Ahova csak ŐT vártam eddig minden éjjeli képzetemben. Az a hely, ahol reménykedve vártam, hogy lelkeink összeforrjanak. Hirtelen ritkulni kezdtek a fák...A talaj jég színű ködben úszott. Felnéztem...és ott volt! Az élet fája. Törzse duzzadt az erőttől, egy galaxis volt benne. A galaxis alkotta a törzsét, végtelen gyökerei a csillagcsapások, szívták a talajból az életet adó, kanyargó Eridanus folyó vizét. A végtelenbe nyújtózkodó ágai az egész égboltot átkarolták. Ágainak gyümölcse egy-egy vörös óriás volt, néhol pedig az erősen szikrázó fehér törpe. Körbenéztem a tisztáson ahol voltam. Nem éreztem magamat egyedül, bár senki sem volt velem, csak azok a fák, akik hajdan lelkek voltak, és itt maradtak, örök nyugalomra lelve. Halk dobogásra lettem figyelmes...Lassan kialudt a fejem felett az égbolt...A kentaurok a fák mögül figyeltek. Egy-két fa megmozdult, és átalakult nimfává. Mindegyik egy élő csillagkép volt. A távoli meteorit- barlangból a sárkányok is ébredezni kezdtek...Lassan mindenki körém gyűlt a tisztáson. Ahogy végighordoztam a tekintetem a tömegen, a csillagképek kíváncsian néztek vissza rám. Láttam a csikót, a nagy medvét, a pegazust, a hattyút, és még nagyon sok állatot. Hirtelen ketté vált a tömeg, és elém lépett Esthajnal. Alakja tökéletes volt, amit arany csillagköd kísért. Közelebb lépett hozzám. Nem kellett szavak, hogy megértsem őt. Egyszerűen, csak megérintett, és éreztem a boldogságot. Elfeledtem minden eddigi bajomat. Mire kinyitottam a szemem, üres volt a rét. Megpillantottam az Eridanus folyót, leültem a partjára. Olyan szépen csobogott benne a holdfény nektárja! Páratlan ezüstje visszaverte lelkem csillogását. Ahogy belenyúltam, éreztem a jeges nektárt. Ahogy felé hajoltam, láttam benne magamat. Egy fehér valamit, aminek a szeme helyén aranyosan csillogó őr tátongott. A lelkem közepéből, lila fényt szórtam a hús patakra. Ez voltam én....Hátradőltem, és

figyeltem a csillagos eget, ami körülvett. Most már újra ott világított mindenki az égbolton. Csak egy pillanatra jöttek le...Lejöttek egyáltalán? Vagy ezt az egészet újra beképelem magamnak? Amíg ezeken gondolkoztam, susogást hallottam. Megérkezted. Boldogan sóhajtottam egyet magam elé. Leheveredtél mellém, és megfogtad a kezem. Ez az éjjel más volt, mint a többi. Végre nem egyedül néztem az eget, hanem veled. A csillagok boldogan mosolyogtak ránk vissza. Éreztem azt a nyugodtságot, és örömet amit sugároztál... Különös bizsergésre lettem figyelmes, hirtelen, mint amikor a fának a törzsét megérintettem. Hirtelen nagyon nagy boldogság futott végig rajtam. Amikor kinyitottam a szemem, már nem voltál ott,de nem hiányoztál. Felültem, és újra játszadozni kezdtem a holdfényvel. Belenéztem a patak sodrásába, és már nem én voltam ott. Nem lila fényt szórtam a tükörsima víz felületére, hanem mindennél erősebb kék színt. Egybeolvadtunk, és így, egy új csillag született meg lelkünkben, ami csak te voltál, meg én.